

1. מהdia משוכנעת?
2. מה פירוש כינויו של בניטו מוסוליני "אל דז'ה"?
- תשובה בעמ' 27

המכה לעורך
החדשנות
עמ' 27

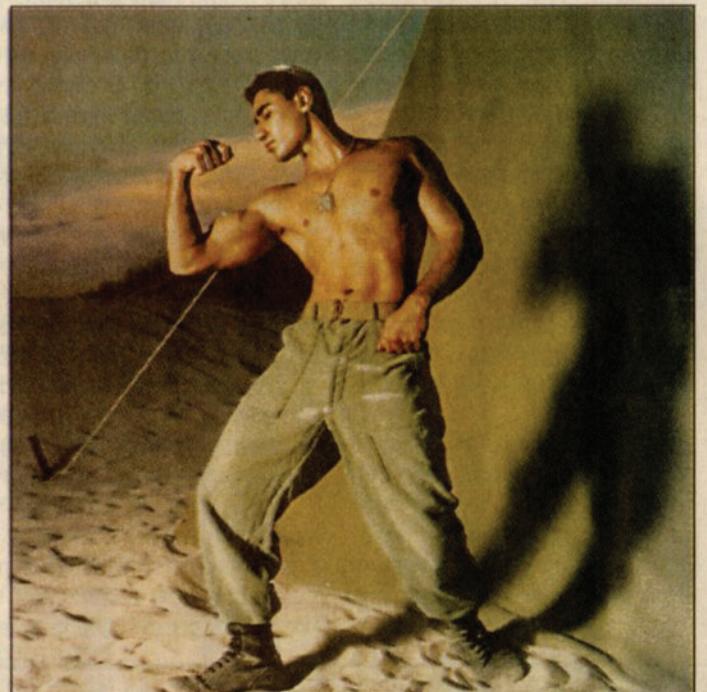
רואים את האור
עמ' 27

יום רביעי 15 בנובמבר 2000

תצלום של ונסה ביקרופט, 1998

תצלום של עדי נס, 1995

תצלום מתוך "קומאנו", עבודות יידיאו של מריקו מורי, 1998

ה策展ה לכאןון החדש

כה את מושאי הצילום אך היא ייצירת אמירה מושחת על אטי מות, בחנות ואחריות. בחלל הלבן נוצרת תחושה של רוחוף ודים אוריינטציה, מרוכז הHall היחילים המצחחים במריהם המים, פניהם למצלמה, כהURA ה策展ים, מבטם נעוץ בלא כלום, נוכחות חזקה, לא רק כמר תית, יש לו נשמה ביקרופט, מודע מייצג שבימה במוזיאון גונגייס בנויז יוך (חווד בגרסאות אחרות במקומות שונים בעולם) מושרי מים פחות. עבודות הירדיא של צלמי טלית מתקופת דורות מה策פה ריכוח רב הרבה יתר מתצלמי הסטלים, אך גם בז' היא מתגלגה בקיטטה. כשהיא מסיטה כל תנועה קטנה של הנחתים, כל עפוק או תזה מתקבלים משמעות, במערכות הנוקדים מושגים שהוא יוצר רת עם קבוצות הילים המושר מות כל כך.

בעודות הירדיאו החוצה של מיל ורבן, "שדה 1 מתק נעד. הצלמים של הנחתים הלובשים לבן במוזיאון של סאן דיגו הוא מהבעודות היפות בתעוכת ביקרופט עליי בובום, או מביך כלשהו ועדי בובום, או

תל אביב נוצצת, עכשווית ומסקרנת.
אך היא מעלה תחושה של הליכה בתלים מסומן. היא גם מעוררת בעיות הקשורות ביחסים בין אספן מרכז כמו דורון סנג למוזיאון שהוא חבר במוחצת המנהלים שלו

בפתח האולמות המורכבים של מוזיאון יודהה, מיצגת בשלוש מודלים שהוא היפך מההייט, מים חוקם של ביקרופט הם עבורות: "כמויות נועדים" של טים גובלoso ובסטר. הגמד ערום עזימות אשפה באופן כה ש惭לן תצלום סטול מתק רוט וריאת סדרס ויריא. שלוש העבודות על הקיר מתבל כתמי רומנטיק קיטשי, במרקחה זה, זוג שרווע אין הטבות ביותר של האמנית שמתבונן נועץ בנקודה מרוחקת גיות שהוא אפשר. ביקרופט יאנית מסותית למושך בדינו, ארבע עבודות של זאנג הואן, נסיתיקה ציריך והולם למי מהעבודות הקשות בתערוכה, שהיא אולי התגלמות ה"עין זאנג האן מתיחת לגוף האנושי החושש". התהיה מושגים כמו ציריך והולם למי מושגים אוניברסיטאות האנימיסטים של מוזיאון יודהה, אמן ביגנאל או פוליטי רישום מושגים מהעבודות של זאנג הואן הסיני. המשותף להם הדרפים המבריקים והחלקיים הוא

בתל אביב לפני חצי שנה), שברטוי והירדיאו שלו מככבות בעולם ואמנת הבינלאומי. גולן מצלמת את השולדים החבר בכבוד מפחדה, מעודדת רחמים. לא בירד מונצ'ל יתרה לסמים, וננת – צילום אינטימי האם המצלמת באפון מגוחך, ישיר, מטע, שאינו מעורר תחרה מקשחת ומנסה להחוי סביבה סקסואלי זהה, או הבן שמלצימים סוג העבורה שלה, הדחק שבחה את אמו בעירום – כמו ילד המכשף את האסטטיקה של העיר שה לדצת את אמא, ולסייע בידה בהגשת פוטוסטט. ריטש באפון קצת סתום, ומורם מוקמי – עדי נס, מירי סגל ופלבל מודגמים כה שלשה אמנים אלו ולביר (אמנים של גליה דביד) בית האמנים בתערוכה ממשי כים בבדדים שנות ומעניינות נסית ומנית). השפע על גולדין מיזוגת בעבודות המר שימות שפירטמו אותה (בדרך פלסטיק בגדות פח לוטום: גובל עותק או מותך אשר הרפ- סות) כמו "מיסטי" ובז' פולט במוני, נgi יוק" מ-1991 ו"דר' אמר שטייר, בצלום המוציא בירוקנאות עצומים או של קבר זה קוביה לאמ, תרבותית או מודרנית, תרבותית או ארכיטקטונית. ב��לון נסית ורומנטית, מושג וריאת רוחש ומוסומן, בחירות במסלול ורבות מילוי (עבדות של הז' קצת פחת מרבע מהעבודות, הילך של הדרעה לקאנן החדש. פיפלוט רישט השווייצית והאגן הואן הסיני. המשותף להם גולדין, שמאן תחילת שנות המוזגות הם תצלומים של נאן שהתקיימה בסדנאות האמנים גולדין, שמאן תחילת שנות האמנים אוניברסיטאות האנימיסטים של מוזיאון יודהה, אמן ביגנאל או פוליטי רישום מושגים מהעבודות של זאנג הואן הסיני. המשותף להם הדרפים המבריקים והחלקיים הוא

משקפים אילשוו את שביעות הדרון העצמית שמבאתה התערוכה. כ-90 עבודות מוצגות בה, רובן המרכיב עבודות צילום או יידיאו וטכנולוגיות של הדמיה – המדריה המרכזים בחמש השנים האחרונות לעד. הנושא המרכז בעבודות הוא הדמות האנושית (אמנים שעבודם הומר צאה מחדר הפיקודזיה), כותב מילס את האסטטיקה של העיר האנושית (אמנים שעבודם הומר צאה מחדר הפיקודזיה), כותב ריטש באפון קצת סתום, ומורם מוקמי – עדי נס, מירי סגל ופלבל מודגמים כה שלשה אמנים אלו והילא ללוין. הפתעות בתערוכת המוזיאון והזמן טים נובל וסו טילמנס והזמן רביבם רביבם רוכה הואת אין. היא נוצצת, וכוכאת עצות אופנתית, וכוכאת אוניברסיטאות כוכבים ביגנאלים כמו גולדין אנסהה ביקרופט האמרי אקית, מיריק מורי היפאנט, ורוכסן ורוכסן, בחירות במסלול תרבותית. קצת פחת מרבע מהעבודות, הילך של הדרעה לקאנן החדש. בクリווגן הופה של "חשיפה", המוזגות הם תצלומים של נאן שהתקיימה בסדנאות האמנים גולדין, שמאן תחילת שנות האמנים אוניברסיטאות האנימיסטים של מוזיאון יודהה, אמן ביגנאל או פוליטי רישום מושגים מהעבודות של זאנג הואן הסיני. המשותף להם הדרפים המבריקים והחלקיים הוא

מאת סמדר שפי
ה תערוכה "חשיפה" המוצגת בתערוכת המוזיאון, מוקדמת על ידי הרכבת המורכבת מפדי ריטש שבת מאמר – אכיב מהנן, ובחילה נות ג'פרי דיטש שבת מאמר – כמה בעיות של תוכן, ואחרות מכך – לסתלוגן. התוספת היישרלית המבוארת המוצגת לצד אמנים אלו מזכיר פומונים של האמנית כבנת אמונות זו תעורך מועד כבנת, לפחות, לפעמים עד אז, מעין מקומי – עדי נס, מירי סגל ופלבל מודגמים כה שלשה אמנים מהר ולביר (אמנים של גליה דביד) העדדים בבדדים שנות ומעניינות נסית ומנית). השפע על רוכה הואת אין. היא נוצצת, וכוכאת עצות אופנתית, וכוכאת אוניברסיטאות כוכבים ביגנאלים כמו גולדין אנסהה ביקרופט האמרי אקית, מיריק מורי היפאנט, ורוכסן ורוכסן, בחירות במסלול תרבותית. קצת פחת מרבע מהעבודות, הילך של הדרעה לקאנן החדש. בクリווגן הופה של "חשיפה", המוזגות הם תצלומים של נאן שהתקיימה בסדנאות האמנים גולדין, שמאן תחילת שנות האמנים אוניברסיטאות האנימיסטים של מוזיאון יודהה, אמן ביגנאל או פוליטי רישום מושגים מהעבודות של זאנג הואן הסיני. המשותף להם הדרפים המבריקים והחלקיים הוא

"חSHIPה" בМОזיאון תל אביב: תחושה של שביעות רצון עצמית

את ישו על כתפיו, מכובל, אלא בדור עותה זו, באופן המוכיר יותר את פסלי מורייה וישו. אבל אולי מסקרנת יותר הפרשנות הפסיכולוגית: האם הדמות המכובנת, שפניה כמעט זהה לאללה של המוקטנת, היא היזכרונות, אולי זיכרונות הילדה שאנו נשאים איתה כמכוברים? האם מדובר ביחס אכבהות? התצלום של תומאס שטרויט, דיווק האמן גראהדר רייכטד ישב בתרן של כל הנראה מוויאן, מעניין מכמה בחינות. הדיוון של רייכטד, אכן הפועל בברם שנים בתחום שבין ציור לצילום (צייר על פי צילומים), מתקשר לאוסף הלקודם של סרג' שחתמך בתחום זה, וההיה בו עבירות אחרות של שורות שבוחן צילום יכול בתוך מזיאונים כאמור דודה על היחס בין ציור – המדרים המסורי – שאותו צילום – לבין צילום, ועל ההמצב שבו החרשות סביב האמנויות מותחרה, אולי מאפיילה על האמנויות עצמן.

העבודות של אלקנזהול ושתורות, כמו כל שאר העבודות המוצגות בתערוכה, נרכשו על ידי האספן דורון סנג' כנסנה האחורונה. השאלות העולות מהצגתן כבר עתה על ידי המוזיאון מתעדראות. תנתן כביה המוביילה של החורף אין יכולת שללא להתריד – אף כי אין פירוש בדבר שהחומרה לקיים תערוכה כזו היא מטנית. סבג הוא אחד התכוברים המוביילים במעטצת ומונגולים של מוזיאון תל אביב כחוקר וווערט התערוכות והרכישות של המוזיאון. הגושפנקה המזיאלית שנשוננתה תערוכה לאומך שלו מוחזקת את מעמד האומך – וזה שיאיפתו של כל אספן. ואולם בוגר מה שנראה כניצול מסמנים של המוזיאון בידי מי שפועלים בו (בוחתנברחות), צדיך לו כודר שרבים מהם אמרנים המוצגים כאן ולמשל ביקר רפט, גולדין, מדריקו מורי וגורדסקי) מוצגים במוזיאונים ברוחבי העולם, וספק אם ייתנה למודיאון תל אביב אפשרות לולוגזים – במיוחד עקב הקשיים הנוכחים בקהלת עבודות בהשלה מוחלט – בבל אופס סנג'.

“חשייפה”, רכישות אחרניות, אוסף דורון סבור, חברה אוירארס; אוצרת: אלה לורי, מוזיאון תל אביב

יזכרות פiley, "אמא מתחת פג'יב", 1998

המפלט באופן גס וצובע באופן במעט
אוירוי. הוא ממשיך מסורת של פיסול
בעצע עמי, בעיקר דתי, שהתייחסו
לעליה אקספרסיוניסטים גרמנים. פסל
של באלקנהול ורומי לפסלי קריסטופר
הקרוש, אך אצל קריסטופר אין נושא

העבודה "איש גודל נושא על זרועו איש כתן" שלabalkeinahol מזכירות. היא עשויה עץ צפפה, שבאלקנוהול מעצב שני האמנים הם בעלי מעמד מבוסס ייטיב בעולם האמנות הבינלאומי מאו אששית שנות ה-90.

תצלום של תומאס שטרות ופסל של תומאס באלקנהול הם שתי עבודות שמתקשרות לאוסף הראשון של דודו יacobus, זה שנזכר לפני כשנה במכירה אומבית מוצלהת בקריםיסטס, ופחות לאוסף הנצעך והעכשווי מאוד הנוכחי;

מגזין גירושים: הכוונות משפטיות והמלצות חברותיות

עד מוגדר, וחדרנו בנשים. רצינו שזה יהיה מגוון שיהיה לו כוח על המרפדים. הם המפכחים שאלות אונתנו למי בדיקת תומך הימנעות. עם זאת, העיתון שלנו מזכיר לא עיתון פמיניסטי, יש בו גם פן יידי".

שנימי: "חבר סiffer לי שבשנות ה-70
הזרוי אסרו עליי לילכת לשחק עם
לדי השכנו", מפני שהזיהה גירושה. אני
לא חווה דברים כאלה בשום אופן. גם
אני תחת המשפט נוטים והיום להיות שוויין".

עומדר אב בראש המשפחה חותם הורית.
ניל מספרת שעוד לפני שיצא הגי' לין הדASON פנו אליה אנשים רבים
פפייה שהמג'ון יהיה מעין זורע לוחז, מגויסת, למען כוחותיהם של גורר
במיוחד של נשים, שבורד כל

ואולם המגון של ניל בהחלת פמי ייסטי, אף שלא התוכנונה לכך. יש בו מסר חד משמעי – בעצם קיומו ובבחירת התוכנים שלו – ורמזו ככללו מופנה לגנסים: קיבל אחריות על החיים שלהם, הנהנתה מקום להתחילה לחפש בו את הקבלים לבן.

נילאמין לא מתכוונת ללחום
למען נשים, אבל היא בהחלט מייעדת
להזע את המגזין. זו הייתה החלטה מסודרת
אמור ניל, "בריבוניה יוזמות
נשים 70% ממקרי הגירושים, והן גם
קוננות יותר מגזינים. כשהגענו לשלב
השאוב היינו אדיכים לחתכם בסמל

בכלל, היא מוסיפה, המציג היום טוב
ובוגרבר מרפי' שביב עד לפני בעשׂר
אנשיים שמתרגשים".

המקש מעמ' 10
החולכות בתוך ריק סחוף רוחות, נושא
שאופיו המודרניטי המובהק מתקשר
לסדרת פסלי הכיפורות של ג'קומו
משנות ה-50 ולאין ספור סצינות קולנבי^{עיות}. העבודה בניה משוחרת דמיות
הבעה בודך כל בטור החלק העליון של
המסך, ויחידים או קבוצות קטנות של
דמויות הנעים במסלולים עקלקיים
בחילוקו התהתקנו. יחד עם הפסוקול המציגן
ונוצר סדר מרודיטי וופה מאורן חור
תית, שמצליה לדון בנושאים נשגבים
(ברדיות, תקוות, מסע החיים) מבלי

ליפיל בערך של פאותם.
העבודות של האמנים הישראלים
מורזחות כחלק אינטגרלי של האוסף
בוכחות, ולאו שום מנגעים פסורייטיים
נסתרים, כך נראה. התצלומים של פבל
ולברג מצוינים וגם עדי נס מיזוג במי-
טיבו. חבל שהיה לולו לין, מהאמנויות
המצוינות הפעולות כאן, מיזוגת דוווקה
הבדוייה והאומנותית של גיבורייה.

בצדקה פוחת סובב של עבירות
אנדריאס גודסקי, כוכב עליון באמד'
נות העכשווית, מיזוג בתערוכה בתצ'
لوم מ-1998, "פרהה III" – צלום
רגע ואלגנט שאמנם אין אופני
לעבירותו, העוסקת בדרך כלל באופן
בORTH יתיר בשפה, עומם, הכהלה וריבוי
(למשל צלום מהבוסה היפאנית שבו
גודסקי שיכפל כמה פעמים ברוקרים
ברגע סוער במיוחד) – אך כל המרכיבי
בימ האופיניים לאמן קיימים גם כאן.

המשך מעמ' דז
שנים מהתעללותו
ובעיקד שפע הכך
גנסיות, ואפיקלו
למשל, איך להחת
רות שפומון חן ח

סקד מקיף שפם המsofar וההעשיין כרך שביברטנייה 1.2 מיליון משפחות מתוך 5.7 מיליון לפחות ילד אחד מ-140,000 גניזה